

men selv om der var etableret en Søforsikring, Noget, som i og for sig kan være meget vanskeligt, og som man derfor ikke uden Videre kan forudsætte vil ske, er der alligevel saa mange Hensyn og Grunde, som tale imod det, saa at jeg, hvis Fiskeriet ikke kan komme op, uden at Staten paa den Maade griber ind, rigtignok frygter for, at det vil være meget vanskeligt at bringe det frem.

Overfor det ærede Medlem fra Mors (E. Ravn) maa jeg blot gøre opmærksom paa, at naar han spørger om, hvor Fiskevnglen skulde blive af, saa er det ganske vist, at den Begrændsning, som her er udtrykt ved Vægtbestemmelser det — om det nu bliver Vægt eller Maal, kan man jo strides om — er af ganske overordentlig Betydning; men det maa ogsaa fastholdes, at vil man opnaa store Goder og lægge hele Eftertrykket paa disse Kontrolbestemmelser, og ophæve Massebestemmelserne, som jo aabenbart er det mest generende for Fiskerne maa man ikke være sjuaalig i sine Fordringer til Loven. Det kan selvfølgelig ikke undgaa, at man paa enkelte Punkter kan blive nødt til at kaste Noget bort, som ellers kunde bruges paa en heldig Maade. Vil man opnaa, at den Fiskevngel, der fanges, saa vel som enhver død Fisk, skal anvendes paa den mest økonomiske Maade, enten til Gjødning eller Spijs for Svin paa en hvilken som helst anden Maade, er det klart, at man aldrig kan faae Kontrol anvendt, og der er allerede, forekommer det mig, fra Regjeringsforlagets Side gjort en stor Indrømmelse, nemlig den, at den umodne Fisk maa bruges til Menneskesøde. Derved er det allerede vanskeliggere for Kontrollen at gøre sig gjældende. Det Simpleste var, at ingen Fisk, som ikke holder det lovbefalede Maal, maa anvendes, hverken i det ene eller det andet Diemed; saa vil det være muligt at føre Kontrol, medens det nu er meget vanskeligt. Vil man give Lov til, at Fiskevnglen bringes i Land, og kunne de døde Fisk anvendes til Gjødning, Svineføde osv., saa er det klart, at det er fuldstændig umuligt, at forhindre Fiskeri i det Diemed at fiske en stor Masse Ungel. Jeg tror, vi maa være paa det Rene med, at Alt, hvad der fisses, ikke kan anvendes paa bedste Maade, naar vi overhovedet ville have Kontrolbestemmelser, som gjør, at vi blive fri for de generende Massebestemmelser. Jeg vil ikke slutte uden at takke den ærede Minister for hans Udtalelser, lige overfor Deputationen fra Sylland, som ønskede en Havn paa Vestkysten til 18 Millioner Kroner; thi kan Fiskeriet ikke hjælpes uden en Havn af saadanne Dimensioner, at vi komme

ind paa saa uhyre Beløb, saa er det klart, at det vil blive meget vanskeligt at hjælpe Fiskeriet. Det er den Slags Forhaabninger, som bør slaas til Jorden strax.

Leth: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgsbro): Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold) skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Leth: Det skal være ganske kort. Den meget ærede Minister bemærkede i sit sidste Foredrag, at det forholder sig ganske rigtig, at paa Grund af de bedre Redstaber, den bedre Uffæining og andre gunstige Forhold er Fiskeriet gaaet stærkere fremad i de senere Aaringer, og at den Fiskemængde, som er bragt paa Markedet i de senere Aar, er været betydelig fra tidligere (Indenrigsministeren: Ja, ja!) Jeg har altsaa ikke misforstaaet den ærede Minister. Men, sagde den ærede Minister saa, det viser ikke, at vi ikke ere inde paa Kovfiskeri. Det var 2 „Fiske“. Jeg siger: naar den ærede Minister indrømmer, at man har fisset mange flere Fisk stadig i de senere Aar end tidligere, hvor bliver saa den Enstemmighed af, som er paaberaabt i Motiverne, at Fiskemængden skulde være aftagen, og at man ikke kunde faae flere Fisk. Jeg slaar denne Bemærkning af den ærede Minister fast, fordi jeg tror, at den er rigtig; men jeg tror ogsaa, at den meget stærkt taler imod den Paastand i Motiverne, at der skulde være Enighed om, at Fiskemængden skulde være i Aftagende. Man har fisset flere Fisk end før — det er rigtigt — men det kan da ikke være Bevis for, at der er blevet færre Fisk. Lige overfor det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgreds (Hage), som nævndte, at det var en Tanke, som fortjener Overveielse, at Kap. 2 skulde gjælde ogsaa for Fjordene, vil jeg benytte Leiligheden, da jeg har Ordet, til at sige, at naar jeg for mit Bedkommende skulde være med dertil, maatte det under alle Omstændigheder være med den Indskrænkning, at Ministeren ikke maa have den i § 13 foreslaaede Ret til at forbyde Brugen af visse Redstaber. Jeg vender mig atter til den ærede Minister. Den ærede Minister bebrejder mig, at naar jeg har sagt, at det Grundlag, hvorpaa dette Lovforslag var bygget, efter min Overbevisning — og det har jeg saglig motiveret, og det har jeg altid bestræbt mig for — ikke var rigtigt, hvorfor jeg da saa ikke har sagt, hvorledes Loven skulde se ud. Den ærede Minister vil indrømme mig, at naar der her er bragt et Grundlag tilveie ved